

stige vil være til større Skade end det andet Nedsfab, fordi det bruges i langt længere Tid og meget hyppigt. Der er endog Vintre, hvor der saa at sige slet ikke kan fisses med Blumpstang. Svad der imidlertid gjør, at jeg ved denne Leilighed tillader mig meget indtrængende at anbefale, at Blumpstangfiskeriet ikke forbydes, er, at jeg veed, at f. Ex. i en Vinter som den nu forløbne er der mangfoldige Familier, der næsten ikke have haat andet Erhverv, end dette Blumpstangfiskeri, og det er mig berettet, at Kommunerne vilde være blevene overordentlig bebyrdede af fattige Folk, som vilde have søgt til dem om Hjælp, hvis de ikke havde kunnet bruge dette Fiskeri. Jeg synes derfor, at det vil være mere betænkeligt at negte Tilladelse til et Fiskeri, der er saa nær bestaget med et andet, der tillades hele Aaret.

Svad Flynderfiskeriet angaar, har Ingen bidraget saa meget som jeg til, at der staaer den 1ste April i Loven, hvilket jeg nu ønsker forandret til 1ste Mai; men det var under andre Forhold. Den Gang ansaa jeg det ubetinget for rigtigst, og naar Forholdene i Limfjorden skulde vedblive, som de nu ere, vilde jeg frendeles anse det for rigtigst; men naar denne Lov nu træder i Kraft, blive Forholdene jo helt forandrede. Det er ganske vist, at en overordentlig stor Mængde Flyndere strømmer ind i Fjorden gennem Thyborøn Kanal og fordeler sig rundt omkring i Fjorden, og kunde de der frede en Maaned, kunde de jo blive federe, som den ærede Ordfører sagde. Men nu indeholder Lovforslaget for det Første Bestemmelser om laasede Bænde, hvor de kunne være i Fred, og for det Andet vil der ved det blive affattet flere Nedsfaber, som tidligere være ødelæggende for Ingelens Udvingling, og for det Tredie indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at Flyndere under en vis Størrelse slet ikke maa fanges. Alt dette tilsammen taget synes jeg forandrer Forholdet saa meget, at man godt kan give Fisserne Lov til endnu at fiske i April. Der vil jo dog blive No nok for Ingelen til at udvilde sig, og det er dog meget betænkeligt at gaa hen og negte Fisserne omtrent den eneste Beskæftigelse, det eneste Erhverv, der er for dem i Løbet af 6 Uger. Jeg er overbevist om, at, naar denne Lov træder i Kraft, omtrent som den nu er kommen til at lyde, vil Flynderfiskeriet i Limfjorden tage et betydeligt Opving, og det forekommer mig, at Fiskerilovens Hovedformaal er ikke blot at sørge for, at der kan blive mange Fisk, men ogsaa for, at der ikke lægges Fisserne større Hindringer i Veien for at faae et Udbytte af den rige Beholdning, end absolut fornødent. Jeg maa derfor paa det Varmeste anbefale disse to Forslag. Jeg er overbevist om, at de fleste, ja maaste alle Fiskere i Limfjorden vilde blive særdeles glade ved, at disse to Forslag blive vedtagne.

Svar: Jeg takker det ærede Udvalg, fordi

det foranlediget ved de Bemærkninger, som jeg tillob mig at fremkomme med ved 2den Behandling, har stillet en Del Endringsforslag. Et af disse, nemlig det under Nr. 9 til § 45, har den ærede Ordfører henvisst til mig at motivere. Jeg skal i saa Henseende henholde mig til, hvad jeg anførte ved 2den Behandling, da jeg gjorde gjældende, at de private Rettigheder formentlig burde agtes fuldt ud paa det foreliggende Omraade, og at den Bestemmelse, som indeholdtes i det andet Stykke af den daværende § 44, nuværende § 45, formentlig gjorde Afbræk i erhvervede Rettigheder. Jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, at Talen her er om at dele imellem En eller Flere, som have erhvervet sig Ret til at anbringe Fisserindretninger i et vist Vandløb, og andre Fisseriberettigede i det samme Vandløb, som for Tiden have Fiskeriet, men kun for saa vidt som den kan udøves af dem, uden at der gjøres Indgreb i den af de Andre erhvervede Ret. Den høitærede Minister har dertil bemærket, at denne Bestemmelse i andet Stykke af § 45 ikke væsentligt var givet i de andre Fisseriberettigedes Interesse, men derimod for at Fiskene til en vis Tid paa en i det nævnte Stykke i Paragrafen angiven Fridag uhindrede kunde komme hen til det Sted i Vandløbet, hvor det er af Interesse, at de komme, navnlig med Hensyn til Legningen. Jeg har selvfølgelig ikke turdet benegte, at Bestemmelsen væsentligt er givet i denne og ikke i de andre Fisseriberettigedes Interesse, men desuagtet har jeg ment at turde hævde, at det, som i Virkeligheden sker ved Bestemmelsen i andet Stykke af § 45, saaledes som den foreligger, er, at der tages fra de Enkelte, der have den udvidede større Ret, og lægges til Andre, som for Tiden have den mindre og indstrankede Ret. I Genhold til de Udtalelser, som jeg fremsatte ved 2den Behandling, skal jeg altsaa anbefale det høie Thing at udstemme det andet Stykke af § 45, men jeg vil dog endnu tillade mig ved nærværende Behandling at tilføje en enkelt Bemærkning. Ved Slutningen af 2den Behandling fremkom et æret Medlem af Udvalget, som jeg beklager ikke er til Stede nu, med den Ytring, at den i andet Stykke af § 45 indeholdte Bestemmelse ikke er nogen ny Forskrift, men en Bestemmelse, som er i Overensstemmelse med, hvad der gjælder i andre Landes Fiskerilovgivning. Vaade i Sverig og i Norge, sagde han, findes der en lignende Bestemmelse om en saadan Fridag, som man vil tilstaa Fiskene. Naar det ærede Medlem altsaa sagde, at det ikke var nogen ny Bestemmelse, saa maa det naturligvis i Genhold til det Fremførte forstaaes saaledes, at det ikke er en ny Bestemmelse i andre Landes Lovgivning, men i vor egen Lovgivning er det selvfølgelig en ny Bestemmelse. Naar det ærede Medlem forklarede Sagen saaledes, at denne Bestemmelse er i Overensstemmelse med, hvad der gjælder i flere andre Landes Lovgivning, og naar han henvisste til Sverig og Norge, saa tror jeg